

A Jacques de Molay emlékmisén elhangzó prédikáció (MMVIII.III.IX., Leányfalu, Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház)

Írta: Fr. Pánczél Hegedűs János.

Elmondta: Ft. Kovács Ervin.

Laudetur Jesus Christus!

A mai napon a szentmisét az újjáalakult Templomos Lovagrend az egykori, számunkra tiszteletreméltó templomos ősök emlékére mutatja be, akik közül kimagaslik hajdani nagymesterünk, *Fr. Jacques (vagy Jacobus) de Molay* alakja, aki egymagában személyesítette meg a Rend egykori nagyságát, áldozatvállalását, szolgálatát az Anyaszentegyház felé, ugyanakkor mint a templomosok tragédiájának szimbólumára is tudunk tekinteni a személyében annyi év távlatából. Különösen nagy tisztesség, hogy a katolikus szent háborúban egykor vállvetve együtt harcolt egyházi lovagrendek, most is együtt, keresztény közösségben tudnak emlékezni a dicsőségben eltávozottakra, ezért nagy tisztelettel és testvéri szeretettel köszöntjük a mai szentmisén velünk együtt emlékező egyházi lovagrendek delegációit, így a Szuverén Máltai Lovagrendet és a Jeruzsálemi Szent Lázár Katonai és Kórházi Lovagrendét. Együttes jelenlétünk talán kellő tanúságtétel mindenkinek a mellett, hogy akik egykor egy célért harcoltak az Anyaszentegyház oldalán, Krisztus igaz katonáiként, azok most együtt tudnak emlékezni azokra, akik a jó harcot megharcolták, a fogadalmukat pedig teljesítették lelki üdvük érdekében.

Kedves Testvérek!

Jacques de Molay számunkra az egyik legfontosabb szimbólum; az áldozatvállalás, az alázat és a becsület szimbóluma, amelyet jól mutat azt immáron híressé vált per alatti következetes magatartása is, melyet minden egyes templomos testvértől szintén megkövetelt. Alázat és engedelmesség a végsőig az Anyaszentegyház feje, a Pápa iránt, akitől ügyük igazságos befejezését, sajnos jól tudjuk, hogy hiába várták. Az akkori Szentatya, V. Kelemen ha nem is tudta a Szent Péteri erényeket gyakorolni magas fokon, ahol tudta próbálta tompítani a per életét, sajnos nagyon kevés eredménnyel. Mindannyian jól ismerjük a per kimenetelét, felesleges itt talán egy ismétlődő történelem órába kezdenünk ezzel kapcsolatban, a mostani megemlékező szentmisénken. Talán azonban kevesebben gondolkodunk el azon, hogy miért lehet fontos a számunkra Jacques de Molay és rendtársainak az áldozatvállalása, személyes tanúságtétele, és minden ártatlanul meghurcoltatott templomos társunk emléke.

Jacques de Molay rendkívül egyszerű ember volt, vallásos buzgalma és a katolikus-keresztény hitéért folytatott harca, amelyet karddal és imával egyaránt fontosnak talált szolgálni, példaértékű a számunkra, mai templomosoknak. A Szentföld, amelynek védelme, támogatása annyira fontos nekünk, egyházi lovagrendeknek, eleste után De Molay nagymester szervezi meg az utolsó igazi ténylegesen oda irányuló közös hadjáratot, a máltai lovagokkal közösen, a szíriai partvidékre, amely azonban sajnálatosan, további támogatás híján, elbukik. A Templomos Lovagrend ugyanis soha nem akarta feladni a reményt, hogy a Szentföld újra keresztény kézbe kerülhet. Rendünk e tiszteletreméltó nagymestere írni-olvasni ugyan nem tudott, de példás szigorral bánt el a vagyont tékozló rendtagok ellen, első volt a harcban, ugyanakkor nagyvonalúan tudott viselkedni ellenfelével, Szép Fülöppel

szemben is, és a gyenge, a francia király nyomása alatt álló pápával szemben is tökéletes engedelmisséget parancsolt meg minden rendtagtól, egészen a végső pillanatig, amikor már minden elveszni látszott, de a rábízott Rend becsületét még meg kellett védenie. De Molay nagymester tagadta a koholt vádakot, amelyekre hivatkozva olyan ördögi módon számolták fel a Rendünket, jóllehet a legképtelenebb és legigaztalanabb büntetést, a kiátkozást pár év múlva az akkori pápa vonta vissza.

Jacques De Molay a per alatti, és egész hivatalában eltöltött magatartása, meghurcoltatása, a Rend erőszakos felszámolása önmagában egy óriási veszteség volt az Anyaszentegyház számára, az egész katolikus közösség számára, hiszen egyik olyan megtartó kötélnek az elfoszlását jelentette. A hit önfeláldozó védelme, az *Ecclesia Miitans*, tehát a Harcos Egyház építménye szenvedett vereséget önös, evilági, anyagi és politikai érdekektől sújtva. De Molay nagymester és minden templomos testvérünk áldozata, akik Regulánk törvénye szerint, „*Krisztusnak szereztek nagyobb dicsőséget*” azzal, hogy engedelmesen alávetették magukat egy igaztalan vádakon alapuló pernek, és hogy annak végén ártatlanul feláldozták őket.

Krisztus dicsősége pedig a mi dicsőségünk is Kedves Testvérek, és felhívás ez arra, hogy mi, mai templomosok mit tudunk megvalósítani mindabból az óriási örökségből, amelyet ránk hagytak az ősök. Nemcsak a szellemiség, hanem a rend mítosza is nagy, akkor is, ha sokszor az Egyház ellenfelei rá is ragasztották erre a maguk piszkát, amelyet kötelességünk letörölni nekünk mai lovagoknak. Maga az eredeti, első nagymesterünk, Hugues de Payns és Rendünk legnagyobb szellemi pártfogója, Clairvaux-i Szent Bernát által megalapozott, De Molay nagymesterünk és minden akkori testvérünk tanúságtételével megkoronázott templomos lelkeség a mai rendben átalakult, de továbbél, jelenlegi Nagymesterünk, Alberto Marcello Cristofani della Magione áldozatos munkájának köszönhetően. Az idők változhatnak, azok az értékek, amelyek szerint azonban lelki üdvünket a Rendszerben keresnünk kell, sohasem. A mai Rend – folytatva az ősök által megkezdett, és erőszakosan mások által megszakított utat – a keresztény hit védelme mellett, a szellemiségünk egyik legfontosabb forrását az Anyaszentegyház hagyományos liturgiájának a gyakorlását és ápolását és az elesettek segítségét tartja kiemelt feladatainak, amellyel úgy érzi, hogy evilági missziót is teljesít, teljes egységben és támogatásban Szent Péter Székével, valamint jelenlegi Szentatyánk XVI. Benedek törekvéseivel. A templomos lovag régen és ma is az Anyaszentegyház támasza és védelmezője; életével, munkájával, fogadalmának következetes betartásával szolgálatot tesz Krisztus Egyházának, bizonyítja elkötelezettségét és engedelmisségét mindenkor.

Sokszor talán ránk tör a kétség és a kísértés, amelyeket ennek a világnak rendje és álértékei is diktálnak nekünk; miért válasszuk a nem látható, vagy éppen nem támogatott jót? Miért válasszuk azt az utat, amely annyira más az evilági érvényesülés útjától? Miért legyünk Krisztus katonái, amikor magát Krisztust sem ismeri fel a világ sokszor és nem is kér belőle - hagyják vele békén, jól megvan ő nélküle. A templomos lovag pontosan azt teszi ma, amit tennie kellett és meg is tett hétszáz évvel ezelőtt is már; nem a világ parancsait, hanem a Megváltó parancsait követi, amelyeket szem előtt tartva a Rend rászabta a feladatát. Vállalt fogadalmunk teljesítése ebben a világban, ahol mindenki Mammont akarja imádni, Jézus Krisztus helyett ugyanaz ma is; az Egyházat és a lelki üdvünket szolgálni, tiszta, Istennek tetsző életet élni.

Ehhez kérjük a Mindenható Isten, aki a Seregek Ura, segedelmét, Jézus Krisztus kegyelmét, amely végtelen és megkönyörül minden bűnös lelken, az ő hozzá hűségeset pedig magához emeli. Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a Te nevednek legyen nagyobb a dicsőség – munkánkkal és eredményeinkkel.

Az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.